

Divertisment

Un artist contemporan

Arta plastică este o formă de exprimare în care se pot regăsi, codificate, sentimentele artiștilor, pasiunile și dezamăgirile din propriile trăiri. Este un alt mod de a exprima părerile despre viața și despre lumea în care trăim, o viziune prin care aprind focul pasiunii în creația lor. Acesta reprezintă, totodată, sacrificiile și munca depusă de artiști în scopul realizării unei lumi perfecte, unde se pot regăsi, un loc de refugiu atunci când sunt neînțeleși sau când greutățile vieții le inundă sufletul.

Ideea pe care artistul vrea să o transmită se reflectă în munca și lucrările sale. Sculptura este una dintre cele mai îndrăgite și răspândite arte. În general, majoritatea artelor sunt asemănătoare cu psihologia, artistul își expune viața interioară, ceea ce gândește. În România, munca artiștilor nu este apreciată în măsura valorii ei.

Sculptorul Luigi Ștefan Varga s-a născut în 1951, în Vinga, județul Arad. A studiat liceul la Arad, unde a debutat în expoziții, fiind membru al Cenaclului de Tineret pentru Arte Plastice Arad, din anul 1977. În 1982 a absolvit Facultatea de arte plastice „Ion Andreescu” din Cluj, la secția sculptură, clasa maestrului Arthur Vetro.

Este membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România și Ungaria, sculptorul fiind de origine maghiară. Are lucrări în bronz, lemn și piatră. A realizat multe expoziții atât personale cât și de grup în țară și străinătate. A participat la mai multe tabere de sculptură. Printre lucrările sale se numără: „Toma Caragiu la Cluj”, friza „Alegoria Artelor” la Casa de Cultură la Oțelul Roșu, friza „Istoria Neamului” la hotelul Roman, din Băile Herculane, monumentul „Teodor Bucureșcu” la Sănnicolau Mare, Monumentul Eroilor la Moșnița Nouă și Denta, „Henri Coandă”, „Efigia-A.I. Cuza”, „Ioachim Miloia” la Timișoara, portret monumental „Nichita Stănescu” la Reșița, „Antal Jozsef” la Csongrad-Ungaria, friza „Anotimpurile” (Ungaria), „H.Meinhardt”, la Dalfstadt-Germania.

Sculptorul locuiește la Timisoara, unde are atelier propriu, în incinta căruia au loc serate alături de artiști ca Delia și Vlad Corban, Ion Perciun și Petru Galiș, vicepreședintele Uniunii Artiștilor Plastici și Decanul Facultății de Arte Plastice. Invitații se strâng în jurul unei măsuțe de lemn, alături de lucrările sculptorului și ale soției sale, pictorița Adela Pop, savurând un ceai la lumina candelabrelor de sticlă ce învalăie atmosfera ce culorile lui. Ambinața din atelier este magică, și se pare că ai intrat în altă lume.

ADINA GHEORGHIU
Liceul de Arte Plastice

Horror-Scop

BERBEC:

Ziua Norocoasă: Când Moise nu-i dă foc. Numere favorite: 2 și 3, evident în catalog. Sporturi preferate: baschet de mlaștină și culturism, pe care în momentul de față nu le poate practica deoarece se află bine rumenit pe masa de Paștele Cailor a celor din zodia Vărsător. Culoare: negru, semnificând beznă totală din creierul acestuia. Piatra prețioasă: un simbur de prună.

TAUR

Ziua norocoasă: vineri, 13, lună plină. Cariera perfectă a Taurilor este cea de șofer, având mereu norocul să prindă roșu la semafor, evident, e culoarea preferată. Sportul preferat: datul cu preșul în arenă. Piatra prețioasă: cea care i-a căzut în cap la toreador.

GEMENI

Ziua norocoasă: 30 octombrie. Orele în care atinge „apogeul” în privința inteligenței sunt între 00:00 și 03:00, timp în care, sigurat, doarme. Pentru a-și ridica moralul, repetă constant: „Sunt unic, atât fizic, cât și psihic”. Sportul preferat: „Suntem identici”, dar nu îi practică, deoarece nu are cu cine. Piatra prețioasă: piatra dublă.

RAC

Ziua norocoasă: când nu ajunge în farfuria unei blonde. Sportul preferat: atletismul, fiind cel mai bun alergător. Cariera perfectă: bucătar, nu se poate prepara singur. I-ar place să mănânce o blondă. Piatra prețioasă – nu te mai întreba care este, o ai la rinichi.

LEU

Ziua norocoasă: când Tarzan e în vacanță. Persoanele sub acest semn sunt la fel de calme ca un leu flămând. Cariera perfectă: soprana. Piatra prețioasă: o ghindă.

FECIOARĂ

Ziua norocoasă: când vede o cioară albă. Deși sunt considerați o zodie a longevivilor, specia este pe cale de dispariție, majoritatea exemplarelor au maximul de vârstă 20 de ani. Cariera destinată Fecioarelor – artiste în cluburile de noapte din Las Vegas, orașul preferat. Culoarea preferată este grmoloz. Piatra prețioasă: ochi de bou.

BALANȚĂ

Ziua norocoasă: când te urci pe cântar și nu-l distrugi. Fiind o persoană foarte dezechilibrată, nu-i recomandăm o carieră în gimnastică. Piatra prețioasă: piatra de moară.

SCORPION

Ziua norocoasă: când deșertul e acoperit de apă. Sportul preferat: tenis de peșteră și bowling în deșert. Cariera perfectă: asistenți medicali, fiind recomandați tuturor celor care s-au pictisit de viață. Piatra prețioasă: cărbunele.

SĂGETĂTOR

Ziua norocoasă: nu s-a descoperit încă, dar vă vom da un beep când vom afla. Sportul preferat: Body jumping cu bobul de orez în chiuvetă. Piatra prețioasă: vârful săgeții lui Cupidon.

CAPRICORN

Ziua norocoasă: când îți ieși problemele în coarne fără să te rănești singur. Piatra „prețioasă” – o cauți mereu dar dacă privești mai atent îți dai seama că tocmai te-ai împiedicat de ea. Sportul preferat: încrețirea părului prin diferite mijloace, cel mai folosit și mai eficient fiind priza.

VĂRSĂTOR

Ziua norocoasă: Paștele Cailor. Sportul preferat este Aruncarea cu Privirea, la care te descurci de minune. Problemele cu stomacul se rezolvă cu o porție de prune verzi culese de pe Apa Sâmbetei și o cană cu lapte din Calea Lactee. Piatra prețioasă: piatra lichidă.

PEȘTI

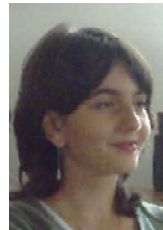
Ziua norocoasă: când intră în apă și nu se înecă. Deși Peștii sunt semne de apă, nu o folosesc prea des ca să nu se ducă bronzul. Deși sportul preferat este fotbalul de apă, Peștii practică înotul pe uscat pentru a fi siguri că nu se vor îneca. Pietre prețioase: solzii de balenă.

MARIA VERONICA ȘCHIOP
Școala generală nr. 13

PROBITAS 2006

Anul VI
No. 2
Iulie 2006
Românești
Județul Timiș
România

Publicație realizată de participanții la cea de-a VI-a ediție a programului de inițiere, instruire și perfecționare în domeniul jurnalisticii

Editorial

Un suflet de stele

E seară și răsfrângerii de argint ne mângâie chipul.

Suntem față în față cu o lume diferită, dar atât de asemănătoare.

Un voal de lapte cu diamante ne vrăjește mintea și ne face să gândim mai departe și mai departe, până ajungem acolo, unde alții nici nu își imaginează.

Suntem aici.

O căsuță din bucățele de speranță, încredere și iubire se descoperă în fața noastră. Numărul magic al libertății cu scilpiri tăioase de luceferi. O inimă străpunsă de literele dorinței și mii și mii de alte astfel de comori.

Viața e frumoasă datorită surprizelor, bucuriilor, lucrurilor mici și momentelor deosebite, clipele acelea în care simți că prinzi aripi și ai impresia că poți face orice, pentru simplul fapt că ești fericit, pentru mica bucurie că ai primit o floare, un zâmbet sau o apreciere. În aparență, o mică bucurie, dar, în suflet, una enormă.

Acele momente efemere în care admiri culorile pastelate ale răsăritului care se topeșc încet în undele suave ale apelor, în care ascuți fermecat cântecul minunat al păsărilor concertând sub umbra dumbravelor răcoroase sub cerul senin scaldat în raze de aur, mângâind delicat natura.

Fără astfel de momente, viața ar fi pustie.

Secretul este să știi să recunoști clipa, să o savurezi din plin și să știi cu cine merită împărțită.

O astfel de clipă a fost începutul călătoriei noastre spre necunoscutul cerului, momente pe care am vrut să-l împărțim între noi. Moment merit să ne însenineze sufletul și să ne deschidă ochii spre umbrele misterului.

Erau milioane de stole ațintite ca niște ochi măreți și luminoși, plini de curiozitate asupra noastră. La prima vedere, covorul din flori de argint părea atât de simplu, lipsit de secrete sau griji, dar, pe măsură ce înaintam, devenea tot mai complicat și mai misterios... ca viața în sine.

De fapt, ceea ce o face așa sunt secretele care macină în interior, ca un vierme într-un măr, un vierme de care se poate scăpa doar odată cu eliberarea secretelor. La fel se întâmplă și cu ochisorii cu scilpiri metalizate.

Fiecare dintre noi avea nevoie de ajutor și îl putea primi de la ceilalți. În numărul diamantelor s-au ascuns secretele noastre, iar în misterele noastre s-a ascuns numărul lor.

Așa s-a întâmplat în grupul PROBITAS: ne-am descoperit unii pe alții, iar acum suntem opt oameni uniți într-un singur suflet...

ORIANA MANDA
Școala generală nr.13

Mulțumesc!

Este greu sau obositor pentru noi să mai fim politicoși, să apreciem adevăzata valoare a lucrurilor sau să ne pese de cei din jur. De multe ori, până și să mulțumim celor care ne ajută este un sacrificiu suprem.

„ Într-una din zile, una ca oricare alta, copilul s-a dus să cumpere pâine, sarcina cuvenită în familie. Ajungând la magazin, a luat pâinea și a spus vânzătoarei, pentru prima dată:

- Mulțumesc!

Surprinsă, vânzătoarea a răspuns:

- Nu mie trebuie să-mi mulțumești, ci omului care a adus pâinea.

Ascultând sfatul, a doua zi, copilul s-a dus și a așteptat să vină „omul cu pâinea”. Când acesta a ajuns, i-a spus:

- Mulțumesc!

Iar omul, zâmbind, zise:

- Nu mie trebuie să-mi mulțumești, ci brutarilor ce-au copt pâinea.

Vrând să-și atingă scopul, el s-a dus la brutărie, spunând:

- Mulțumesc!

Oamenii, nedumeriți, l-au sfătuit:

- Nu nouă să ne mulțumești, ci morarului care a măcinat grâul și a făcut făina!

Copilul a plecat la moară să-i mulțumească acestuia. Morarul, privindu-l cu admirație, îi spuse:

- Nu mie trebuie să-mi mulțumești, ci omului care a recoltat grâul.

Puțin deranja de întâmplare, dar condus de dorința de a mulțumi, băiatul ajunsă să spună „Mulțumesc!” și omului de pe câmp. Profund impresionat, acesta l-a îndrumat:

- Nu-mi mulțumi mie, ci Soarelui care a copt grânele și ne-a ajutat să facem pâinea.

Atunci copilul se umplu de fericire: în sfârșit, găsisse cui să mulțumească cu adevărat: Soarelui !

Își ridică ochiișorii spre cer și strigă:

- Mulțumeeesc !

Dar o voce caldă și blândă îi răspunde:

- O, copile, e foarte frumos să mulțumești tuturor, dar nu trebuie să te oprești aici. Mai este cineva căruia trebuie să-i mulțumești. Cel care ne-a creat pe noi toți. Cel căruia, dacă îi mulțumești, mulțumești întregii lumi.

Copilașul era dezamăgit și încurcat, nu mai înțelegea nimic. Cui mai trebuia să-i mulțumească? Îl întrebă pe Soare:

- Cine este mai presus de tine?

- Răspunsul întrebărilor tale se află în sufletul tău și în credință!

- Lui.. Dumnezeu ? Lui trebuie să-l mulțumesc ?

- Da, îi mulțumești în inima ta!

Atunci copilul se așeză, închise ochii și rosti în gând: <Mulțumesc, Doamne!>. De abia acum, el se simți complet fericit, înțelegând că trebuie să mulțumească atât oamenilor, cât și lui Dumnezeu pentru tot ceea ce are și a făcut primul pas spre a descoperi esența vieții.

CLAUDIA FOTIN
Colegiul Național de Artă „Ion Vidu”

Ilustrațiile publicației de față reproduc momente din activitatea participanților la cea de-a doua sesiune a celei de-a VI-a ediții a Programului de inițiere și instruire în domeniul jurnalisticii *Probitas 2006*, desfășurată la Centrul de Jurnalism Românești, comuna Tomești, județul Timiș, sub egida Fundației Vest pentru Jurnalism Regional și Euroregional Timișoara, Universității “Tibiscus” - Facultatea de Jurnalistică, Uniunii Scriitorilor din România – Filiala Timișoara și West City Radio Timișoara.

Cats

Pisica a evoluat dintr-o felină sălbatică, fiind acum adorabilă și afectivă, dar și trădătoare și lingușitoare, așteptând mereu ceva de la tine, asemeni unora dintre oameni.

Are capul mic și pufos, ochii la fel ca și cristalul, botul și urechile mici și delicate. Limba este zgrîmțuroasă, dar pufoasă, cu care se răsfață foarte mult. Dinții sunt ascuțiți, ajutând la bătaia cu inamicii.

Majoritatea pisicilor au păr, dar există și specia *Sfinx* care nu are păr deloc. Siamezele, birmanezele și mai ales persanele au foarte mult păr.

Pisicile sunt foarte abile și elastice, încă de mici exersează ca niște adevărate gimnaste. Mișcările lor sunt acrobatiche, imposibil de redat în cuvinte sau de efectuat de către un om. Cu toții știm că ele cad tot timpul în picioare, chiar și de la înălțimi mari, având picioarele ca niște arcuri. Un om nu poate face acest lucru. Pisicile au un simț foarte dezvoltat al echilibrului. În cădere fac o rotație astfel încât să cadă în picioare, anulând riscul de a se răni. Coadă are un rol important de balans, ajutând la recăpătarea echilibrului. Când ating pământul, picioarele pisicii fac o mișcare de amortizare a căderii pentru a nu se lovi.

Majoritatea pisicilor trăiesc între 13 -18 ani. Pisica maidaneză poate reveni ușor la sălbăticie.

DANIELA ELENA TRIPA
Școala generală nr. 24

Briză de apreciere

O briză caldă de vară, emoția și neliniștea care ardeau în noi, ne-au însoțit până în Piața Libertății, unde am întâlnit două persoane care au fost ca o pală de vânt ce a reușit să ne scape de toate grijile pe care le aveam, să fie îngerii noștri păzitori pe durata celor mai minunate zile, cele petrecute cu grupul” „Probitas”: Marian Odangiu și Violeta Ficard, cei care ne-au condus pe drumul jurnalismului, al încrederii, al speranței și al prieteniei... Ne-am apropiat de tabără și o mireasmă plăcută de mâncare a început să ne alinte pe toți. Ne-a întâmpinat o altă doamnă de nota 10 și o bucătăreasă de nota 1000, doamna Mărica, cea care ne răsfață simțurile în fiecare zi cu câte o altă comoară delicioasă pe farfuriile aranjate cu drag pentru noi.

Vrem să le mulțumim că ne-au îndrumat și ne-au învățat atâtea lucruri neprețuite, ca prietenia, înțelegerea și faptul că desertul nu trebuie împărțit niciodată.Îi vom oferi Nino, bebelușul nostru, mereu !

12 oameni într-un sinaur suflet

Coordonator de program:
MARIAN ODANGIU

Editor coordonator: VIOLETA FICARD

Echipe redacțională: **CLAUDIA FOTIN**, Colegiul Național de Artă „Ion Vidu”, **ADINA ANDREEA GHEORGHIU**, Liceul de Arte, **LAVINIA OANA MADOȘI**, Liceul Teoretic Recaș, **ORIANA MANDA**, Școala generală nr. 13, **DEJAN VIOREL MORARI**, Liceul Teoretic Recaș, **MARIA VERONICA ȘCHIOP**, Școala generală nr. 13, **DANIELA ELENA TRIPA**, Școala generală nr. 24, **IOANA MARIA TRIPA**, Școala generală nr. 24

Printed by:

Fundația Vest pentru Jurnalism Regional și Euroregional Timișoara România
Românești, comuna Tomești, județul Timiș

FVJ © 2006